

зърна отъ гроздѣ. То издигнѣ главата си и видѣ на лозата нашето врабче, което съ отчаяние кълвеше едно по едно зърната и като не можаше да ги провере прѣзъ мрѣжата, пускаше ги на земята.

„Колко любезно е това врабче,“ мислеше момиченцето, „гдѣто ми пуска гроздѣ! Колко ми е жално гдѣто и азъ не могѣ нищо да му дамъ!“

Въ това врѣме господаря на лозата излѣзе отъ къщата си. Като видѣ врабчето, разгнѣви се, сграбчи една шепа едъръ пѣсѣкъ и го хвърли върху птичето. Врабчето исцърка силно и паднѣ въ краката на момиченцето. Малкото момиченце го взе и го помилва. Врабчето бѣше ранено въ дѣсното крило. Момиченцето отви кърпата, която носеше около врата си и спрѣ съ неѣ кръвта, която течеше отъ раната на врабчето. Безъ да се забрани, то се остави на волята на момиченцето. То дѣгнѣ въ неговитѣ рѣцѣ закълва трохитѣ, които му то даде.

Момиченцето се наѣде и като взе съ себе си раненото птиченце, станѣ да си отиде. Това момиченце нѣмаше родители и бѣше толкова бѣдно, щото ставаше всѣкой день, като ходѣше отъ къща на къща да проси милостиня отъ жителитѣ на града. То живѣяше при една стара жена, която го съжали и го прибра въ избата гдѣто тя живѣеше. Марийка, така казваха това момиченце, като се връщаше вечеръ раздѣляше съ добрата жена това, което ѣ давахѣ прѣзъ деньтъ. Този день Марийка, като се върнѣ у тѣхъ, нахрани птиченцето и му даде прѣсна вода. Тя поиска отъ добрата жена празната клѣтка (кафезъ) и тури въ неѣ любимото си птиче. Нѣколко дена слѣдъ това, неговата рана оздравѣ и то можеше да хвърка изъстаята.

Марийка го толкова обичаше, щото никога не излизаше безъ да го вземе съ себе си. Денѣ и нощѣ тѣ бѣха заедно и наскоро всичкитѣ хора познавахѣ *малката просякиня и нейното птиче.*

Врабчето бѣше до толкова привързано къмъ малката си господарка, щото когато тя отсъствуваше, то се не доближаваше до трохитѣ, които тя му оставяше.